သူခိုးသေဖော်ညှိစာမျိုးတွေ

လူထုစိန်ဝင်း

(၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၆) ရက်နေ့ထုတ်၊ Weekly Eleven ဂျာနယ်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဆရာ လူထုစိန်ဝင်း၏ ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးကို နိုင်ငံတကာ သီအိုရီတွေနဲ့ပဲ ချဉ်းကပ် လေ့လာသူတွေကို ဝေဖန်ထားတဲ့ ဆရာ့ အမြင်ကို မျှဝေပေး လိုက်ပါတယ်။)

ခရစ္စမတ်နေ့က ကျောင်းသားဟောင်း တစ်ယောက်လာပြီး ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ ပါတယ်။ ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုး အပြင် ခုခေတ် မြို့ပြရဲ့ ပြယုဂ်ဘူးစုံ ပုလင်းစုံခြင်း ကလည်း ပါသေးတယ်။ နက်စ်ကော်ဖီ၊ တူတံဆိပ် ထောပတ်၊ ခရုတ်ဖ်ချိစ်၊ စပရိုက်စတာ တွေအပြင် အာလူးကြော်ဘူး၊ နာနတ်ယိုဘူး၊ လိုက်ချီးဘူး ဆိုတာတွေလည်း ပါတယ်။ စုံနေတာပါပဲ။ တပည့်ဟောင်းကို တွေ့ ရလို့ ဝမ်းသာရတယ်။ သူယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတွက်တော့ ထူးထူး ခြားခြား ခံစားမှုမဖြစ်ပါဘူး။

မက်မောရတဲ့ အရာတွေ

သူနဲ့ထိုင် စကားပြော နေဆဲမှာပဲ ဆန်ကောကြီး နှစ်ချပ်အပြည့် ထည့်လာတဲ့ အသီးအရွက်တွေ မပြီး ကလေးတွေက ယူလာပြ ကြတယ်။ အလုံ၊ တောင်ကြီး ကားဂိတ်က သွားယူပြီး ပြန်လာကြတာပါ။ ဘန်းတွေ ထဲမှာလည်း စုံနေတာပါပဲ။ စူကာသီး၊ စူကာညွန့်၊ မုန်ညင်း၊ မုန်လာ၊ ပန်းမုန်လာ၊ ပဲပုတ်၊ ဆီတိုဟူး၊ ထောပတ်သီး၊ မိုးမျှော်ငရုတ်သီး အစိုထုပ်၊ အခြောက်ထုပ်၊ ခေါ်ပုတ်၊ ခဲလန်ချောင်း၊ ဖရုံစေ့ထုပ်၊ နေကြာစေ့ထုပ်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ကြက်သွန်ဖြူ နှစ်ပြန်ကြော် အပြည့်ပါတဲ့ ဘူးကြီးက တစ်ဘူး၊ တောင်ကြီးပဲစို၊ ပဲကြော် အမျိုးစုံ အမယ်စုံပါ။ ဆိုင်ခင်း ရောင်းရင်တောင် ရလောက်တယ်။ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် အသီးအရွက်တွေ မြင်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ တစ်ခုချင်း ကောက်ကိုင် ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျေနပ် နေမိတယ်။ 'ဒီပစ္စည်းတွေဟာ စောစောက လက်ဆွဲခြင်းထဲက ပစ္စည်းများရဲ့ လေးပုံ တစ်ပုံတောင် တန်ဖိုးရှိမယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး မက်မောမိတယ်။ နှစ်မျိုးစလုံးက မေတ္တာနဲ့ပေးတဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ဒါပေမယ့် ခြင်းတောင်းထဲက ပစ္စည်းတွေက ပိုက်ဆံရှိရင် အချိန်မရွေး ဝယ်လို့ရတယ်။ တောင်ကြီးက ပို့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ရန်ကုန်မှာ ဝယ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး။ ဥပမာ စူကာညွန့် (ဂေါ်ရခါးညွန့်) ဆိုပါတော့၊ တကယ်ကို အညွန့်လေးတွေ။ ရန်ကုန်မှာ တွေ့ရသလို အရွက် ကြမ်းကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ မုန်ညှင်းတွေ၊ မုန်လာတွေလည်း အလားတူပဲ။ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် နုဖတ်နေတာ တွေပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ညနေကျတော့ ချက်ချင်းပဲ ပါလာတဲ့ ဆန်ခေါက်ဆွဲ လုပ်ခိုင်းပြီး ရှမ်းပဲရွက် နိုင်းချင်း ထည့်စားလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဆန်ခေါက်ဆွဲ စားလို့ရပေမယ့် ရှမ်းပဲရွက်က ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ တိုက်ဆိုင်ချင် ပြန်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာ မန္တလေးက နမတွေပို့လိုက်တဲ့ အသီးအရွက်တွေ ဘူးနှစ်ဘူးနဲ့ ရောက်လာပြန်တယ်။ သူတို့ထဲမှာလည်း ရှမ်းပဲရွက်တွေ ပါလာ သေးတယ်။ သုပ်ပြီးတစ်ဝကြီး စားရတော့မယ်။ ဝမ်းသာ လိုက်တာ၊ သူတို့ပို့တဲ့ အထဲမှာလည်း မုန်ညှင်း မုန်လာတွေအပြင် ဂွေးတောက်ရွက်၊ တစောင်းခါး၊ ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီး၊ ပဲမြစ်စတဲ့ အညာစာတွေ ပါသေးတယ်။ ဆောင်းတွင်း စားစရာတွေ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မြို့နှစ်မြို့က ရောက်လာတာ ဆိုတော့ လှိုင်ဘောလယ် နေတော့တယ်။ ဆောင်းဆိုတော့ ကားနဲ့ ပို့လည်း စိမ်းစို လန်းဆန်း နေတုန်း။ ရန်ကုန်မှာလည်း နှစ်ရက် သုံးရက်တော့ ကောင်းကောင်း ခံသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဆောင်းရာသီကို ကြိုက်ရတာ။ အညာသား ဖြစ်ပြီး အပူနဲ့ မတည့်တဲ့ ရောဂါ အတွက်လည်း ဆောင်းကာလဆို နေရထိုင်ရ သက်သာတယ်။ ခရစ္စမတ် အလွန်မှာ အအေးကလေး ပိုလာတော့ အနွေးထည် ဝတ်ရလောက်အောင် မဟုတ်ပေမယ့် ဆောင်းမှန်း သိသာလို့ ကျေနပ် မိတယ်။ ဆောင်းရာသီ ကုန်ဆုံးသွားမှာကို နမြောနေမိတယ်။

အရှေ့ကအရှေ့၊ အနောက်က အနောက်

မြန်မာလူမျိုးက ဆောင်းရာသီက ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆပေမယ့် အနောက်က လူတွေကတော့ ဆောင်းကို တော်တော် စိတ်ပျက်ရှာကြမှာ။ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေမရှိ၊ လမ်းတွေပေါ် နှင်းတွေခဲပြီး ကားတွေ ပိတ်ဆို့နေလို့ သွားလို့လာလို့ မရဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ဘာသစ်ပင် ပန်းပင်မှ မရှိတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာ ပြည်မှာတော့ ပန်းတွေ အပွင့်ဆုံး၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ အပေါဆုံး ဖြစ်နေတယ်လေ။ မြန်မာပြည်ကလူတွေ ကျောကော့အောင် လှိမ့်ခံနေကြရတဲ့ နွေလ မေလ ကျတော့ သူတို့က အလှဆုံး အချစ်ဆုံး ပန်းတွေ အပွင့်ဆုံးတဲ့။ အရှေ့နဲ့ အနောက် ကတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ဆန့်ကျင် နေကြတာပဲ။ ဒီမနက်ပဲ သတင်းစာထဲမှာ အအေးလွန်ကဲလို့ ဥရောပတစ်ဝန်းမှာ သေဆုံးသူပေါင်း ငါးဆယ် နီးပါးရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ဖတ်လိုက် ရသေးတယ်။ လေယာဉ်တွေ၊ မီးရထားတွေ မော်တော်ကားတွေလည်း မထွက်နိုင်ကြလို့ မြို့တကာ နယ်တကာမှာ ခရီးသည်တွေ ထောင်သောင်းချီပြီး သောင်တင်နေကြသတဲ့။ မြန်မာ လူမျိုးချစ်တဲ့ ဆောင်းဟာ သူတို့ အတွက်တော့ စိတ်ပျက် စရာပေါ့။ သူတို့ချစ်တဲ့ မေလကျတော့ မြန်မာ လူမျိုးတွေက ကြောက်လိုက်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း အရှေ့က အရှေ့၊ အနောက်က အနောက်ပဲလို့ စာရေး ဆရာကြီး မတ်တွိန်းက ပြောခဲ့တာနေမှာ။

ဘာထိပ်တိုက်တိုးတာလဲ

ဒါနဲ့တောင် လူတွေက အနောက်က အရာမှန်သမျှကို ဘာကြောင့်များ ကောင်းလှချည့်ရဲ့ ဆိုပြီး ခေါင်းပေါ် တင်ထားချင်နေကြတာလဲ။ အနောက်က လူတွေပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်း စာကြောင်းတိုင်းကို ဘာကြောင့်များ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိလှ ပါပေတယ်လို့ ပြောနေကြတာလဲ။ သူတို့နိုင်ငံမှာ ယဉ်ကျေးမှုတွေချင်း ထိပ်တိုက်တိုး နေကြတာနဲ့ပဲ ဒီမှာလည်း ထိပ်တိုက်တိုးစရာလား။ ဒီမှာက ဆဋ္ဌမ သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့တဲ့ မင်းတုန်းမင်းကြီးကတောင် အမေရိကန် သာသနာပြုတွေ အတွက် ကျောင်းဆောက် ပေးခဲ့သလို အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်တွေ အတွက်လည်း ဝတ်ပြုစရာ ပလီဝတ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တာပါ။ ပြည်ကြီး(တရုတ်) ကဝင်လာသူတွေ၊ မူလွတ် (အိန္ဒိယ) ကရောက်လာတဲ့ သူတွေနဲ့လည်း ဆွေလိုမျိုး လိုနေခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း ရာချီ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဘာယဉ်ကျေးမှုတွေမှ ထိပ်တိုက် မတိုးခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူတို့ဆီမှာကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ လူမျိုးတစ်ရာ့ တစ်ပါးနဲ့ ဒေသခံတွေက အရေအတွက် အားဖြင့် 'ပိန်မသာ လိန်မသာ' ရှိနေကြရာမှာ မဟာလူဖြူတွေက အသားမဖြူတဲ့ လူတွေဆိုရင် ဘယ်သူ့မဆို ဒုတိယတန်းစား လူမျိုးတွေလို့ ရှုမြင်ထား ကြလေတော့ ပြဿနာကြီးတွေ မဖြစ်ဘဲ နေပါတော့မလား။

စပါးတကပ်လိုတုံ့ပြန်မှုပါ

လူမည်းတွေ လူညိုလူဝါတွေ ကရောက်စတော့ လူနည်းစုမို့ ငုံ့ခံနေကြရတာ ဖြစ်တယ်။ နောင်နှစ် တွေကြာပြီး ကိုယ့်အင်အားက များသထက်များ လာကြတဲ့အခါ ကောင်းကောင်း ပြန်အစွမ်းပြကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ပြဿနာတွေက ပဋိပက္ခတွေဖြစ်၊ နောက်တစ်ဆင့် တက်တော့ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးနဲ့ ရန်ပွဲကြီး ရန်ပွဲငယ်တွေအထိ ဖြစ်လာကြရ တော့တာပါပဲ။ ဒါကို ယဉ်ကျေးမှုချင်း ထိပ်တိုက် တိုးတာလို့ ပြောတာပါ။ တကယ်က ယဉ်ကျေးမှုချင်း ထိပ်တိုက်တိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကာလရှည်ကြာစွာ အနှိမ်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံ နေရာမှာ နေခဲ့ကြရသူတွေက ဗိုလ်ကျ မောက်မာ ဖိနှိပ်သူတွေကို တူညီတဲ့နည်းနဲ့ လက်တုံ့ပြန်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနောက်ဖက်နဲ့ အနောက် မြောက်ဘက် တောကြီး မျက်မည်း ဒေသတွေ ဖြတ်ပြီး ရထားလမ်းဖောက်ဖို့ ကျွန်ကုန်ကူး သူတွေဆီက တစ်ဆင့် ခေါ်ယူခဲ့တဲ့ တရုတ် လူမျိုးတွေကို ဘယ်လိုထားပြီး ဘယ်လို ခိုင်းခဲ့ကြသလဲ။ ကြာပွတ်နဲ့ တရှမ်းရှမ်း ရိုက်ပြီး ရောမခေတ်က ကျွန်တွေကို ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးကျတော့ ရောမခေတ်မှာ 'စပါးတကပ်'တို့ တုံ့ပြန်ခဲ့သလို တုံ့ပြန်ခဲ့ကြတာပါ။ ဘာယဉ်ကျေးမှုခြင်း ထိပ်တိုက် တိုးခြင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး။

သူခိုးသေဖော်မညှိနဲ့

ဒီလိုတုံ့ပြန်မှုတွေကို သေးသိမ်အောင် မဟာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုချင်း ထိပ်တိုက် တိုးမှုအဖြစ် ရေးသား ဝါဒဖြန့်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဝါဒဖြန့်ချိ ချက်တွေကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြည်တွင်းမှာ တစ်ဆင့် ဝါဒဖြန့်ချိ ပေးနေတယ် ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးကြောင်းကို မြန်မာတွေ သိစေချင်လို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်မာစေဖို့ ၊ တော့ဖလာတို့၊ ပီတာဒရပ်ကားတို့၊ ဖူကူးယားမတို့၊ ဟန်တင်ထန်တို့၊ စတစ်ဂလစ် တို့လိုဘဲ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ နိုးချွမ်စကီးတို့ အက်ဒဝပ်ဆာအစ်တို့ ဗီလန်ကွန်ဒဲရားတို့ ဂျွန်ပီးစ်ဂါးတို့လို ပါမောက္ခကြီးတွေရဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ဘာကြောင့် ဘာသာ မပြန်ကြတာလဲ။ **မဟာ ကော်ပိုရေးရှင်း ကြီးတွေ ကြီးစိုးတဲ့ စနစ်ကြီးရဲ့ သရုပ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာထားတဲ့ စာမျိုးတွေ ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်ဘူးလား။** ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ရေး ချင်တာ ရေးခွင့်ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ဝါဒ ဖြန့်ချင်တာ ဖြန့်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာကို ရိုးရိုး သားသား လုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာတွေ ကြားဖူးစေချင်လို့၊ ဖတ်ဖူးစေချင်လို့၊ ဗဟုသုတ ရှိစေချင်လို့ ဆိုတဲ့ စေတနာ ယောင်ဆောင် "သူခိုး သေဖော်ညှိ" စကားတွေနဲ့တော့ လူတွေကို မလှည့်စားပါနဲ့။ အဲဒီ စကားတွေဟာ လူတွေ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး နလပိန်းတုံးတွေမို့ ပညာပေး နေရတာလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

ဘယ်သူနဲ့မဆိုယှဉ်ရဲတယ်

မြန်မာလူမျိုးက အတွေ့အကြုံတွေ များလှတဲ့ လူမျိုးပါ။ လူတစ်ယောက် ပါးစပ်ဟ လိုက်တာနဲ့ အူမထိအောင် ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တဲ့ လူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ဘဝမှာ နေခဲ့ရချိန်တွေ များလွန်းလို့ စီးပွားရေးတို့ ဘာတို့ ကောင်းကောင်း မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ် သေးပေမဲ့၊ နိုင်ငံရေး အသိစိတ်နဲ့ နိုင်ငံရေး နိုးကြားမှု၊ နိုင်ငံရေးအမြင် တို့မှာတော့ ခေါ်လာစမ်းပါ။ ဘယ်သူနဲ့မဆို ယှဉ်ရဲပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်မကြုံဘူး၊ ကိုယ်တိုင် မခံစားဘူး၊ ကိုယ်တိုင် လူတွေနဲ့ အတူလက်တွဲပြီး ဖြတ်သန်းကျော်လွှား မပြုဖူးသူတွေက ဘာသိမှာလဲ။ ဘာနားလည်မှာလဲ။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ စာအုပ်ကြီးတွေ ဖတ်ပြီး လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ကြားထဲနေပြီး လူတွေနဲ့အတူ လက်ချင်းတွဲ လုပ်ဆောင် ရတာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဟမ်ဘာဂါစားပြီး ဝီစကီလေး စုပ်ချင်နေသူ များနဲ့တော့ လားလားမှ အပ်စပ်တဲ့အရာ မဟုတ်ကြောင်းပါဗျာ။

လူထုစိန်ဝင်း